

การนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ¹

The implementation of “We stand together” policy for the period of COVID-19 outbreak

ชลธิชา วิภัทรเมธีกุล²

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพรรณนาความสำเร็จของนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” และตรวจสอบปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จการนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ โดยใช้การวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลตลาดขวัญอำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี จำนวน 397 คน เครื่องมือในการศึกษา คือ แบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบความเชื่อถือได้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าที่การวิเคราะห์ความแปรปรวน การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ และการวิเคราะห์ถดถอยพหุ ผลจากการศึกษา พบว่า ความสำเร็จของนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ ได้แก่ การสื่อสารของนโยบาย ทรัพยากรการบริหารจัดการ และลักษณะและบุคลิกภาพของเจ้าหน้าที่

คำสำคัญ

“การนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ”

ABSTRACT

The study was aimed at describing the achievement of "We stand together" policy during the COVID-19 epidemic, and it affecting factors. Through survey research, the samples consisted of 175 people in Talat Khwan Subdistrict, Mueang Nonthaburi District. Nonthaburi. Reliability-tested questionnaire was the research tool. Data collected were analyzed via mean, standard deviation, t - test, analysis of variance, multiple comparison tests, and multiple regression analysis. The findings Revealed that the achievement of "We stand together" policy was at intermediate range. Its influential factors were policy communication, managerial resources, management, and officials' characteristics.

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของการค้นคว้าอิสระเรื่อง การนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ

² นิสิตปริญญาโท โครงการทวีปริญญาโท หลักสูตรทวีปริญญาโททางรัฐประศาสนศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทนำ

สืบเนื่องจากสถานการณ์การระบาดของ COVID - 19 ที่ได้แพร่กระจายไปทั่วโลก รัฐบาลไทยได้ประกาศใช้มาตรการหลัก 2 มาตรการ ได้แก่

1. มาตรการความมั่นคงเพื่อจำกัดการแพร่ระบาดของโรค ประกอบด้วย การประกาศให้ COVID - 19 เป็นโรคติดต่ออันตรายตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 ซึ่งให้อำนาจแก่ผู้ว่าราชการจังหวัดสามารถออกคำสั่งกักตัวผู้สงสัยว่าติดเชื้อ หรือสั่งปิดสถานที่เสี่ยงได้และการประกาศ ใช้พระราชกำหนดในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 ทั่วประเทศเพื่อรวบอำนาจเข้าสู่ส่วนกลาง โดยจัดตั้งศูนย์บริหารสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดต่อไวรัสโคโรนา 2019 (ศบค.) ขึ้นมา มาตรการนี้ส่งผลกระทบต่อ การดำรงชีวิตของประชาชนอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางไปทำงาน การออกไปนอกบ้าน เพื่อทำกิจกรรมต่างๆ ธุรกิจขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กต้องปิดตัวลงทั้งชั่วคราวและถาวร ทำให้ประชาชนตกงานขาดรายได้ โดยเฉพาะลูกจ้างรายวันที่ต้อง “หาเช้ากินค่ำ” จะได้รับผลกระทบมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

2. มาตรการชดเชยและเยียวยาเพื่อบรรเทาผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมที่สำคัญ ได้แก่

2.1 มาตรการของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค การไฟฟ้านครหลวงและการประปา

2.2 มาตรการสำหรับแรงงานลูกจ้าง ลูกจ้างชั่วคราว อาชีพอิสระที่ไม่อยู่ในระบบประกันสังคมโดยรัฐบาลจะชดเชยรายได้ให้ 5,000 บาทต่อคนต่อเดือน ระยะเวลา 3 เดือน

จากที่กล่าวมาข้างต้น มาตรการที่ประชาชนให้ความสนใจมากที่สุด คือ มาตรการเราไม่ทิ้งกัน 5,000 บาท โดยการลงทะเบียนขอรับสิทธิ์ ในการเยียวยาผ่านเว็บไซต์ “เราไม่ทิ้งกัน.com” โดยตั้งเป้าหมายเยียวยาประชาชน จำนวน 15 ล้านคน อย่างไรก็ตาม มาตรการนี้มีปัญหาเกิดขึ้นหลายประการ เช่น ความยุ่งยากซับซ้อนของการขอรับสิทธิ์ ประชาชนส่วนใหญ่ไม่สามารถเข้าถึงโครงการฯ หลักเกณฑ์การพิจารณาที่ไม่ชัดเจน ความล่าช้าของการดำเนินโครงการฯ ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องทำการวิจัยและให้ได้บทสรุปจากการสังเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ปัจจัยในด้านต่างๆ ถึงความสำเร็จ ผลกระทบ จนสามารถให้ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายได้สำเร็จแล้ว ย่อมเกิดประโยชน์ต่อหน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ รัฐบาล กระทรวงการคลัง (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) กระทรวงมหาดไทย กระทรวงแรงงาน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นต้น แต่ที่น่าจะเกิดประโยชน์สูงสุด คือ เกิดประโยชน์ต่อภาพรวมของประเทศไทย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการรับมือภัยในรูปแบบใหม่ที่เกิดจากโรคระบาดที่มีผลต่อความมั่นคงของมนุษย์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนในโลกยุคปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อพรรณนาผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID - 19 ไปปฏิบัติ

2. เพื่อทดสอบปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID - 19 ไปปฏิบัติ

ขอบเขตของการศึกษา

สำหรับการศึกษาเรื่อง การนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ มีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ด้านเนื้อหา ผู้วิจัยอาศัยแนวคิดและทฤษฎีของ Edwards (1980) ที่เสนอว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จ 4 ประการ ได้แก่ การสื่อสาร ทรัพยากร ทักษะของผู้ปฏิบัติงาน โครงสร้างขององค์การ

2. ด้านประชากรและการสุ่มตัวอย่าง ได้แก่ประชาชนในเขตพื้นที่ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี จำนวน 41,663 คน (ข้อมูล 1 ธันวาคม 2561) ทำการสุ่มโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย สำหรับขนาดของกลุ่มตัวอย่างมาจากการคำนวณแบบสัดส่วน มีจำนวน 381 คน

3. ด้านพื้นที่ ศึกษาที่ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี

4. ด้านเวลา ทำการศึกษาตั้งแต่มีการแพร่ระบาดของ โรค COVID – 19 จนนำไปถึง การกำหนดนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ในช่วงเวลา เดือนกุมภาพันธ์ - กรกฎาคม 2563

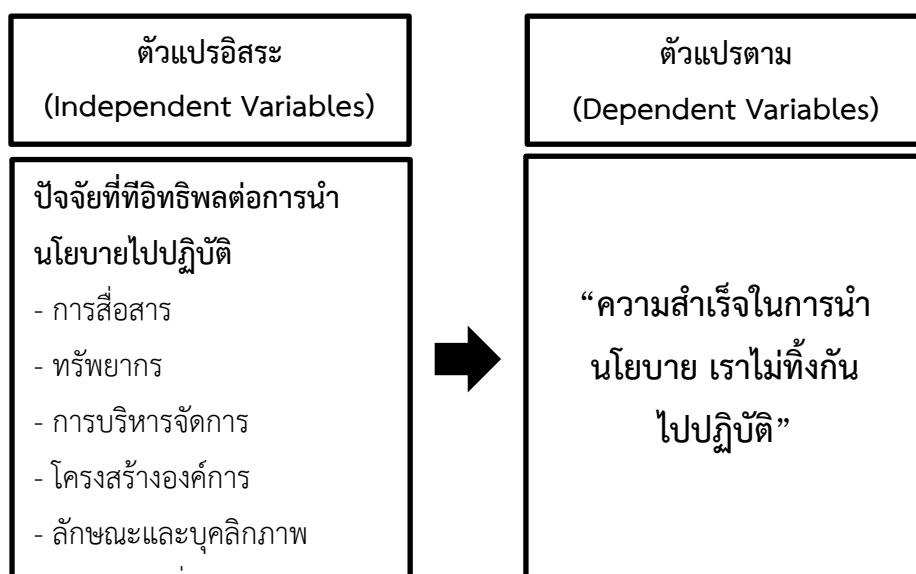
สมมติฐาน

1. ผลลัพธ์จากการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติ มีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในระดับมาก
2. คุณลักษณะที่แตกต่างกันของบุคคลทำให้ทักษะที่มีต่อนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติ แตกต่างกัน
3. การสื่อสาร ทรัพยากร การบริหารจัดการ โครงสร้างองค์การและลักษณะและบุคลิกภาพ ของเจ้าหน้าที่ที่มีอิทธิพลต่อผลลัพธ์จากการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. สามารถนำผลลัพธ์ไปประยุกต์ใช้ในการกำหนดแนวทางการดำเนินนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จต่อไป
2. สามารถนำผลลัพธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์การนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ ไปศึกษาวิจัยในประเด็นปัญหาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
3. สามารถนำข้อมูลผลการวิเคราะห์มาจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายการนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ

กรอบแนวคิดการวิจัย

แนวคิด ทฤษฎี การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดสำคัญ คือ การนำนโยบายไปปฏิบัติของ Edward III (1980) ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ดังนี้

1) ทรัพยากรนโยบาย คือ สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการบริหารนโยบาย Edward III (1980) กล่าวว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติให้เกิดผลดีนั้นจะต้องมีทรัพยากรสนับสนุน ได้แก่ จำนวนบุคลากร การมอบอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการจัดสรรงบประมาณ ให้คำแนะนำและความช่วยเหลือแก่ผู้ปฏิบัติงานในระดับล่าง

2) การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมการสื่อสารระหว่างองค์กร การนำนโยบายไปปฏิบัติให้เกิดความสำเร็จ ควรมีโอกาสและกระบวนการเพื่อทำความเข้าใจตรงกันเกี่ยวกับมาตรฐานงานและวัตถุประสงค์ของนโยบายระหว่างฝ่ายบริหารบริหารกับผู้ปฏิบัติ

3) ลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ สมรรถนะและขนาดของทีมงานในหน่วยงาน ระดับความเข้มข้นของการควบคุมบังคับบัญชาของหน่วยงานย่อย ระดับการสื่อสารแบบเปิดในองค์กรและลักษณะความสัมพันธ์ภายในองค์กร

4) ทักษะของผู้ปฏิบัติ Edward III (1980) ยังกล่าวว่าผู้นำนโยบายไปปฏิบัติไม่เพียงแต่จะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายที่ต้องปฏิบัติเท่านั้น แต่จะต้องเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่จะนำนโยบายนั้นไปปฏิบัติให้บรรลุด้วย

3.แนวคิดการชดเชยผลกระทบ

ปารีชาติ สังขทิพย์ (2546) ได้สรุปความหมายผลกระทบ คือ ผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นผลที่เกิดขึ้นทั้งในปัจจุบัน และอนาคต เป็นไปทั้งทางบวกและทางลบ และอาจเกิดขึ้นกับกลุ่มเป้าหมายและมีใช้เป้าหมายหรือผลกระทบ ต่อสถานการณ์ต่างๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยสามารถแบ่งผลกระทบ ดังนี้

1) ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ หมายถึง ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับกระบวนการผลิตและ กระบวนการกระจายสินค้าหรือบริการ

2) ผลกระทบทางการเมือง หมายถึง ผลกระทบที่เกี่ยวข้องกับการจัดผลประโยชน์ ทางด้านวัตถุประสงค์ ตำแหน่ง หน้าที่ และเกียรติยศชื่อเสียง

3) ผลกระทบทางการกายภาพ หมายถึง ผลกระทบที่เกิดขึ้นทางวัตถุตามธรรมชาติ หรือชีววิทยา เช่น ผลกระทบที่ทำให้เกิดโรคมะเร็งจากการส่งเสริมการสูบบุหรี่

4) ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม หมายถึง ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับสภาพนิเวศวิทยาทาง อากาศ น้ำ เสียง

5) ผลกระทบทางสังคม หมายถึง ผลกระทบที่เกี่ยวข้องกับวิถีดำเนินชีวิตของราษฎร ในแง่ของระบบคุณค่าและพฤติกรรมทางสังคม

4. มาตรการการชดเชย เยียวยา ช่วยเหลือ

ปารีชาติ สังขทิพย์ (2546) หลักเกณฑ์ จะขึ้นอยู่กับความรุนแรง ผลกระทบในเหตุการณ์นั้นๆ รวมทั้งความเร่งด่วนจำเป็น เป็นเหตุการณ์เฉพาะ และสิ่งที่สำคัญที่สุด ได้แก่ งบประมาณที่จะนำมาใช้ช่วยเหลือจากงบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉิน โดยมีฐานแนวคิดในการให้ความช่วยเหลือต่างกัน

แนวทางการชดเชยผลกระทบที่รัฐต้องคำนึงถึง ได้แก่

1) การกำหนดนิยามการชดเชย เยียวยา ช่วยเหลือ ต้องมีความถูกต้อง ชัดเจน เป็นไปตามหลักสากล มีความเสมอภาค ยุติธรรม ตามหลักกฎหมาย ซึ่งในบางกรณีอาจมีการออกกฎหมายพิเศษ เพื่อนำมาดำเนินการเป็นการเฉพาะ

2) การกำหนดนิยามผู้ได้รับผลกระทบ ผู้เสียหาย ต้องมีความชัดเจน มีการแยกประเภท แยกระดับ ความเสียหาย ความรุนแรงที่ผู้ได้รับ เป็นไปตามหลักเกณฑ์ เพื่อที่จะได้สะดวก รวดเร็ว เวลาให้การชดเชย เยียวยา ช่วยเหลือ

3) แนวทางการพิสูจน์ทราบ ต้องเป็นที่ประจักษ์ เนื่องจากผู้ได้รับผลกระทบมีจำนวนมากหากเกิดความเสียหายเป็นวงกว้าง อาจมีการแอบอ้างเพื่อให้ได้รับผลประโยชน์จากการชดเชย หรือการให้ข้อมูลเป็นเท็จ เพื่อที่จะได้รับการชดเชยในระดับที่สูงๆ ดังนั้น รัฐต้องมีแนวทาง มีข้อมูล ที่สามารถอ้างอิงเพื่อใช้ในการพิสูจน์ทราบได้

5. การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ศิรินันท์ หล่อตระกูล และ วชิรินทร์ สุทธิชัย (2561) ได้ทำการวิจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์รวมถึงข้อเสนอแนะ ต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ พร้อมทั้งความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ เป็นการการวิจัยเชิงปริมาณ รูปแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์ ได้ทำการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพไปพร้อมๆ กัน

ชญาณี ประกอบชาติ (2559) ได้ทำการวิจัยการนำนโยบายหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าไปปฏิบัติของโรงพยาบาลหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) เพื่อศึกษาความสำเร็จของการนำนโยบายหลักประกันสุขภาพไปปฏิบัติ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าไปปฏิบัติ 3) เพื่อหาแนวทางและข้อเสนอแนะในการนำนโยบายหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าไปปฏิบัติผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ โดยผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการนำนโยบายด้านการประกันสุขภาพไปปฏิบัติทั้ง 3 ด้าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ตามด้วยปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายด้านการประกันสุขภาพไปปฏิบัติ

อุไรวรรณ พันธุ์ประพันธ์ (2533) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก : ปัญหาการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และวิเคราะห์นโยบายการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก มีความชัดเจนหรือความสมบูรณ์เพียงพอหรือยัง เมื่อนำไปปฏิบัติแล้วได้ประการใด ผลการวิจัยมี ดังนี้ 1. นโยบายขาดความชัดเจน 2. สภาพแวดล้อมทางการเมือง ทางสังคม ลักษณะของหน่วยงานและภาวะผู้นำ ความเพียงพอของทรัพยากรการประสานงานระหว่างหน่วยงาน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร คือ ประชาชนในเขตพื้นที่ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี จำนวน 41,663 คน โดยขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้มาจากการประมาณค่าสัดส่วน จำนวน 381 คน และทำการสุ่มโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

การทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability test) ได้ทำการทดสอบ กลุ่มประชากร จำนวน 40 คน และมีค่า และ Cronbachs' alpha coefficient เท่ากับ .9674

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

กระทำโดยลงพื้นที่ไปพบกลุ่มตัวอย่างเพื่อแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง เมื่อได้รับข้อมูลครบถ้วนแล้วจะนำแบบสอบถามกลับมาตรวจทานความถูกต้อง หลังจากนั้นจะนำมาลงรหัสเพื่อการประมวลและวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ สมมติฐานที่ 1 ทดสอบโดยใช้ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

สมมติฐานที่ 2 ทดสอบโดยใช้ t-test ในกรณีตัวแปรอิสระสองกลุ่ม และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวในกรณีตัวแปรอิสระตั้งแต่สามกลุ่มขึ้นไป เมื่อสรุปผลแล้ว พบว่ามีความแตกต่างจะทำการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีจับคู่พหุคูณ (Multiple Comparisons Test) ด้วยวิธีของ LSD

สมมติฐานที่ 3 ทดสอบโดยใช้ Multiple Regression Analysis

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการศึกษาวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ผลลัพธ์จากการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในระดับมาก

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับผลลัพธ์จากการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ปัจจัย	ระดับความคิดเห็น		
	Mean	SD.	ระดับ
6.1 ประโยชน์ที่ประชาชนได้รับจากนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน”	3.05	.76	ปานกลาง
6.2 ประชาชนได้รับเงินจากนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” อย่างเท่าเทียมกัน	2.73	.77	ปานกลาง
6.3 นโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” มีประสิทธิภาพเพียงใด	2.92	.61	ปานกลาง
6.4 ธรรมชาติของการปฏิบัติงานตามนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” มีเพียงใด	2.96	.62	ปานกลาง
6.5 ความคุ้มค่าของงบประมาณที่ใช้ในนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน”	2.75	.73	ปานกลาง
6.6 นโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ทำให้คุณภาพชีวิตของประชาชนดีขึ้น	2.81	.81	ปานกลาง
6.7 ประชาชนมีความพึงพอใจนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน”	2.83	.75	ปานกลาง
รวม	2.87	.52	ปานกลาง

จากตารางสามารถสรุปได้ว่าระดับผลลัพธ์จากการนำนโยบายไปปฏิบัติทั้งภาพรวมและภาพย่อยอยู่ในระดับปานกลาง

สมมติฐานที่ 2 คุณลักษณะที่แตกต่างกันของบุคคลทำให้ทัศนคติที่มีต่อการนำนโยบาย เราไม่ทิ้งกัน ไปปฏิบัติที่ แตกต่างกัน

ระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติจำแนกตาม เพศ

ระดับผลลัพธ์จากการนำนโยบาย ไปปฏิบัติ	เพศ				t	Sig.
	ชาย (193 คน)		หญิง (204 คน)			
	Mean	S.D.	Mean	S.D.		
การนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติ จำแนกตาม เพศ	2.89	.54	2.84	.51	.957	0.339

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พบว่าเพศต่างกันมีทัศนคติ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติจำแนกตาม อายุ

ระดับผลลัพธ์จากการนำนโยบาย ไปปฏิบัติ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig
การนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไป ปฏิบัติจำแนกตาม อายุ	ระหว่างกลุ่ม	4	3.269	.817	3.065	.017*
	ภายในกลุ่ม	392	104.52 0	.267		
	รวม	396	107.78 9			

จากพบว่าการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติ ในภาพรวม จำแนกตามอายุผลการทดสอบสมมติฐานด้วยค่า F - test โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way anova) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่ามีค่า Sig. เท่ากับ 0.002 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงให้เห็นว่าการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติ ในภาพรวมที่มีอายุต่างกันมีการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติ ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการทดสอบต่อเนื่องด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุผล (Multiple comparisons test) ด้วยค่าสถิติ LSD ซึ่งแสดง ในตารางต่อไป

ผลต่างระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวม จำแนกตามอายุที่ได้จากการ ทดสอบด้วยวิธี LSD (Least significant difference)

อายุ	ผลต่างของค่าเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่ม (Mean Difference(I-J))					
	Mean	ต่ำกว่า 25 ปี	26 -30 ปี	31 -40 ปี	41 -50 ปี	51ปีขึ้นไป
ต่ำกว่า 25 ปี	2.97	-	.1801	.0470	-.0835	.1677
26 - 30 ปี	2.79		-	-.1332*	-.2637*	-.0124
31 - 40 ปี	2.92			-	-.1305	.1208
41 - 50 ปี	3.05				-	.2513*
51 ปีขึ้นไป	2.80					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลต่างของระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวม จำแนกตามอายุโดยทำการตรวจสอบความแตกต่างรายคู่ (Multiple comparison test) เพื่อตรวจสอบว่ามีคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธีของ LSD (Least significant difference)ผลที่ได้จากการทดสอบ สรุปผลได้ดังนี้

กลุ่มอายุ 26-30 ปี มีระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวม น้อยกว่ากลุ่มอายุ 31 - 40 ปี และน้อยกว่ากลุ่ม 41 - 50 ปี

กลุ่มอายุ 41 - 50 ปี มีระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวม มากกว่ากลุ่ม 51 ปีขึ้นไป ส่วนกลุ่มอายุช่วงอื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

การเปรียบเทียบความแตกต่างระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติจำแนกตามการศึกษา

ระดับผลลัพธ์จากการนำนโยบายไปปฏิบัติ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig
การนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติจำแนกตามการศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	2	5.234	2.617	10.054	.000*
	ภายในกลุ่ม	394	102.555	.260		
	รวม	396	107.789			

พบว่าการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวมจำแนกตามการศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการทดสอบต่อเนื่องด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุผล (Multiple comparisons test) ด้วยค่าสถิติ LSD ซึ่งแสดงในตารางต่อไป

ผลต่างระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวม จำแนกตามระดับการศึกษาที่ได้จากการทดสอบด้วยวิธี LSD (Least significant difference)

ระดับการศึกษา	ผลต่างของค่าเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่ม (Mean Difference (I-J))			
	Mean	ต่ำปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท
ต่ำปริญญาตรี	3.09			
ปริญญาตรี	2.80	-	.2910*	.1074
ปริญญาโท	2.98		-	-.1837*

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05**

ผลต่างของระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวม จำแนกตามระดับการศึกษาโดยทำการตรวจสอบความแตกต่างรายคู่ (Multiple comparison test) เพื่อตรวจสอบว่ามีคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธีของ LSD (Least significant difference) ผลที่ได้จากการทดสอบ สรุปผลได้ดังนี้

กลุ่มการศึกษาต่ำปริญญาตรี มีระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวม มากกว่ากลุ่มปริญญาตรี

กลุ่มการศึกษาปริญญาตรี มีระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวม น้อยกว่ากลุ่มปริญญาโท

ส่วนกลุ่มระดับการศึกษาอื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง ระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติจำแนกตามประเภทอาชีพ

ระดับผลลัพธ์จากการนำนโยบายไปปฏิบัติ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig
การนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติจำแนกตามประเภทอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	5	1.947	.389	1.439	.209
	ภายในกลุ่ม	391	105.842	.271		
	รวม	396	107.789			

พบว่าการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวม จำแนกตามประเภทอาชีพ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติจำแนกตามระดับรายได้

ระดับผลลัพธ์จากการนำนโยบายไปปฏิบัติ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig
การนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติจำแนกตามระดับรายได้	ระหว่างกลุ่ม	5	3.331	.666	2.494	.031*
	ภายในกลุ่ม	391	104.45	.267		
	รวม	396	107.78			

พบว่าการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวม จำแนกตามระดับรายได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 จึงทำการทดสอบต่อเนื่องด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุผล (Multiple comparisons test) ด้วยค่าสถิติ LSD ซึ่งแสดง ในตารางต่อไป

ผลต่างระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน เป็นรายคู่ ที่ได้จากการทดสอบด้วยวิธี LSD (Least significant difference)

รายได้ต่อเดือน	ผลต่างของค่าเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่ม (Mean Difference(I-J))						
	Mean	น้อยกว่า 10,000	10,001 – 15,000	15,001– 20,000	20,001 – 25,000	25,001 – 30,000	30,001 บาท ขึ้นไป
น้อยกว่า – 10,000 บาท	3.04	-	.1124	.1847	.1950*	.2840*	.1110
10,001 – 15,000 บาท	2.92		-	.0723	.0826	.1716	-.0014
15,001 – 20,000 บาท	2.85			-	.0103	.0993	-.0737
20,001 – 25,000 บาท	2.84				-	.0890	-.0840
25,001 – 30,000 บาท	2.75					-	-.1730*
30,001 บาทขึ้นไป	2.93						-

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05**

ผลต่างของระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน โดยทำการตรวจสอบความแตกต่างรายคู่ (Multiple comparison test) เพื่อตรวจสอบว่ามีคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธีของ LSD (Least significant difference) ผลที่ได้จากการทดสอบ สรุปผลได้ดังนี้

กลุ่มรายได้น้อยกว่า – 10,000 บาท มีระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวมมากกว่ากลุ่มรายได้ 20,001 – 25,000 บาท และมากกว่ากลุ่มรายได้ 25,001–30,000 บาท

กลุ่มรายได้ 25,001 – 30,000 บาท มีระดับการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติในภาพรวม น้อยกว่ากลุ่มรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป

ส่วนกลุ่มรายได้ต่อเดือนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

2.การอภิปรายผล

1) ปัจจัยด้านการสื่อสารของนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 ระดับปานกลาง ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าการสื่อสารแนวทางการดำเนินงานตามนโยบายดังกล่าว ยังมีการสื่อสารข้อความที่ยังไม่ครอบคลุม ยังไม่สามารถสื่อสารประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนผู้ที่มีสิทธิ์ได้รับมาตรการการช่วยเหลือดังกล่าว

2) ด้านทรัพยากรที่ใช้ในการจัดการของนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.01 ระดับปานกลาง โดยทรัพยากรในที่นี่ ได้แก่ จำนวนบุคลากร/เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานอำนวยความสะดวกกับประชาชน ซึ่งจากการติดตามการดำเนินงานต้องยอมรับว่า มีจำนวนไม่เพียงพอไม่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ เนื่องจากนโยบายดังกล่าว เป็นที่สนใจของประชาชน แต่เมื่อผู้วิจัยได้ทำการศึกษาลงไปแล้วกับพบว่า ค่าเฉลี่ยที่มีระดับสูงๆ กับที่ปัจจัยสิ่งอำนวยความสะดวก (น้ำดื่ม แก้ว อี ปากกา ฯลฯ)

3) ด้านการบริหารจัดการของนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” โดยผู้วิจัยศึกษาระดับการนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ โดยด้านการบริหารจัดการของนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.10 และเมื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลลงไปอีกกลับพบว่ายังมีอีกหลายๆ ปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเดียวกัน

4) ด้านโครงสร้าง/องค์กรในการนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ไปปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.15 อยู่ในระดับปานกลาง แม้ว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบนโยบายดังกล่าว จะเป็นหน่วยงานอันดับต้นๆ ของประเทศไทย แต่ก็ต้องยอมรับอย่างหนึ่งว่า ในสถานการณ์ที่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเช่นนี้ เป็นเรื่องที่ยากที่จะสามารถดำเนินงานนโยบายโดยอาศัยโครงการ/องค์กรที่ปกติได้

5) ด้านลักษณะและบุคลิกภาพของเจ้าหน้าที่ (Disposition) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 อยู่ในระดับปานกลาง เป็นปัจจัยที่เน้นให้ความสำคัญต่อผู้ปฏิบัติงานที่ต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

6) ด้านผลลัพธ์จากการนำนโยบายไปปฏิบัติ ถือเป็น การวิเคราะห์ข้อมูลที่สำคัญ ด้านปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จที่สำคัญที่สุด เนื่องเป็นการประเมินหรือวัดผลปัจจัยต่างๆ ปัจจัย ที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการดำเนินนโยบายฯ ดังกล่าว และเป็นที่น่าอนตามการคาดการณ์ของผู้วิจัยว่า เป็นด้านที่ได้ค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดกว่าทุกๆ ด้าน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.87 อยู่ในระดับปานกลางดังนั้น จึงสามารถสะท้อนการนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ ยังไม่เป็นที่พึงพอใจของประชาชนในทุกๆ ปัจจัย

7) ระดับความสัมพันธ์ที่มีต่อความสำเร็จของการการนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ สามารถสรุปได้ ดังนี้

1) ระดับการนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ มีความสัมพันธ์กับระดับความสำเร็จในลักษณะความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูง แสดงให้เห็นว่าระดับการนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID-19 ไปปฏิบัติในระดับสูงขึ้นไป ก็จะทำให้ระดับความสำเร็จในการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย

2) ระดับการนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ มีความสัมพันธ์ต่อปัจจัยความสำเร็จในแต่ละด้านตามแนวคิดของ แนวคิดและทฤษฎีของ George C. Edwards ในปี ค.ศ.1980

- ด้านการสื่อสาร มีความสัมพันธ์กับระดับความสำเร็จในการนำนโยบาย เราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติ มีลักษณะความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง

- ด้านทรัพยากรที่ใช้ในการจัดการ มีความสัมพันธ์กับระดับความสำเร็จในการนำนโยบาย เราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติ มีลักษณะความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างสูง

- ด้านการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์กับระดับความสำเร็จในการนำนโยบาย เราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติ มีลักษณะความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูง

- ด้านโครงสร้าง/องค์กร มีความสัมพันธ์กับระดับความสำเร็จในการนำ นโยบาย เราไม่ทิ้งกันไปปฏิบัติอย่าง มีลักษณะความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูง

- ด้านลักษณะและบุคลิกภาพของเจ้าหน้าที่ ระดับความสำเร็จในการนำนโยบายเราไม่ทิ้งกัน ไปปฏิบัติอย่าง มีลักษณะความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูง

- ด้านผลลัพธ์จากการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีความสัมพันธ์กับระดับความสำเร็จในการนำนโยบาย เราไม่ทิ้งกัน ไปปฏิบัติอย่างมีลักษณะความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างสูง

3. ข้อเสนอแนะ

1) การนำนโยบาย “เราไม่ทิ้งกัน” ช่วงการแพร่ระบาดของ COVID – 19 ไปปฏิบัติ ถือเป็นนโยบายที่ช่วยเหลือประชาชนโดยตรง และหากทำได้สำเร็จประโยชน์ก็จะเกิดขึ้น กับประชาชนโดยตรงเช่นกัน ดังนั้น เมื่อนโยบายมีผลกระทบเป็นวงกว้าง ผู้รับผิดชอบควรกำหนด วางแผนมียุทธศาสตร์ กลยุทธ์ที่มีความชัดเจน และมีวัตถุประสงค์ที่ตรงตามเจตนารมณ์ของนโยบาย

2) กระบวนการและแนวทางติดตามประเมินผล การควบคุม ซึ่งต้องยอมรับว่าในการดำเนินงานของนโยบายฯ ดังกล่าว การควบคุม กำกับ ยังไม่ชัดเจน เกิดความวุ่นวาย เกิดความสับสน ในหลายจุดและหลายกระบวนการ ดังนั้น ต้องมีการควบคุม กำกับ และมีการเก็บข้อมูลเพื่อนำมาประเมินผลอยู่ตลอดเวลา เพื่อใช้ในการตอบโต้การสื่อสารความเสี่ยง ไม่ให้ประชาชนเกิดความสับสน เหมือนนโยบายที่ผ่านมา

บรรณานุกรม

- ทศพร ศิริสัมพันธ์. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- วรเดช จันทรศร. การนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 5 . กรุงเทพมหานคร :
ห้างหุ้นส่วน จำกัดสหทัยบล็อกและการพิมพ์, 2545.
- วรเดช จันทรศร. การพัฒนาทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร :
วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร, 2545-2546.
- วรเดช จันทรศร. การพัฒนาทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร :
วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร, 2545-2546.
- สมฤดี เกิดภู. “แนวทางในการจัดระเบียบหาบเร่แผงลอยในเขตเทศบาลสมุทรปราการ.”
การค้นคว้า อีสรประิณญาณมหาบัณฑิต, วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น
มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2552.
- Edwards. G.C. 1980. อ้างถึงใน มจรุส หาญสมสกุล. “การบริหารจัดการปัญหาหาบเร่
แผงลอยใน เขตกรุงเทพฯ : ศึกษาเฉพาะกรณีพื้นที่สนามหลวง เขตพระนคร.”
ภาคนิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2554.
- สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ. รายงานประจำปี พ.ศ. 2554
รายงานสานพลัง 4. นนทบุรี : สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ, 2554.
http://www.nationalhealth.or.th/sites/default/files/upload_files/RY_54.pdf (สืบค้น
เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2558)
- สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ. รายงานประจำปี พ.ศ. 2555 รายงานสานพลัง 5.
นนทบุรี : สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ, 2555. ภายใต้
http://www.nationalhealth.or.th/sites/default/files/upload_files/RY_55.pdf
(สืบค้นเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2558)